

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: J. H.,
bytem x

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. 152664/2019/KUSK, sp. zn. SZ_152664/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil ve výrokové části týkající se nákladů řízení rozhodnutí Městského úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Kutná Hora (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2019, č. j. MKH/070746/2019, sp. zn. MKH/037223/2019/STL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a ve zbytku je potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 4. 2019 v 10:03 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes – Benz, registrační značky x v obci S., kdy před domem č. p. x byl kontrolován hlídkou Policie ČR, OOP Uhlířské Janovice a před započítím zastavovacího úkonu policistou nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v první žalobní námitce namítá, že přestože v odvolání výslovně žádal o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, žalovaný této žádosti prakticky nevyhověl (požadovanou informaci zaslal až s rozhodnutím), ač dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), měl žalobce na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. V tomto žalobce spatřuje vadu řízení, která měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že cílem uvedeného jednání bylo právě fakticky znemožnit žalobci podat námitku podjatosti. Podjatost Ing. F. (dále jen „úřední osoba“), který napadené rozhodnutí podepsal, je dle žalobce zřejmá i v tom, že tato úřední osoba má negativní citový vztah ke zmocněnci žalobce. Tento vystupuje ve větším počtu správních řízení v postavení zmocněnce, přičemž je značně úspěšný a úřední osobě tak vzniká nutnost vyššího pracovního výkonu kvůli většímu počtu rozhodnutí. Nadto, zmocněnec žalobce musel v několika případech uplatnit opatření proti nečinnosti proti úřední osobě, což je však obecně úředními osobami vnímáno velmi negativně. Úřední osoba se také často negativně vyjadřuje vůči zmocněnci žalobce, tak jako tomu bylo v nyní napadaném rozhodnutí, přestože i judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že obecné hodnocení procesních strategií zástupce účastníka řízení v soudním rozhodnutí nemá své místo.
3. V další žalobní námitce žalobce namítá, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci v rozsahu dostatečném pro prokázání viny a nevyvrátily přesvědčivě jeho námitky vztahující se ke skutkovému stavu věci. Správní orgány vycházely toliko z výpovědi policistů, kteří však nemohli dobře vidět do auta žalobce, neboť před ním v těsné blízkosti jeho vozidlo dodávkového typu. Policisté mohli mít vozidlo žalobce v přímém pohledu přibližně jednu vteřinu. Tento časový úsek je však dle žalobce pro zjištění, zda má řidič zapnutý bezpečnostní pás, zcela nedostatečný. Stejně tak není dostatečný ani pro konstatování, zda pás visel podél sloupku vozidla (jak tvrdí policisté). Tyto skutečnosti žalobce namítal před správními orgány, avšak ty nedostály požadavku přesvědčivého odůvodnění při jejich vyvracení. V této souvislosti žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal jeho námitku, dle které rozepnul žalobce bezpečnostní pás až po zastavení vozidla. Žalovaný argumentoval toliko tím, že stejné tvrzení uplatnil žalobce v jiné věci. Tato argumentace je však dle žalobce nevěrohodná, iracionální a irelevantní. Naopak, tvrzení žalobce je v každém z případů stejné, a to, že po zastavení vozidla si vždy rozepíná bezpečnostní pás, aby mohl podat doklady policii. Zvolil-li žalovaný argumentaci ke

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

znevěrohodnění tvrzení žalobce jen tím, že žalobce své tvrzení uvedl též v jiném řízení, pak takové vyvrácení argumentace není přesvědčivé, neboť jednání žalobce je zcela běžné a logické. Žalobci pak není zřejmé, jak s touto otázkou souvisí skutečnost, že je žalobce zastoupen výše uvedeným zmocněncem a proč žalovaný volí argumentaci *ad hominem* proti jeho zástupci. Výpovědi policistů jsou navíc nedostatečné i z toho důvodu, že se neshodují ani ve skutečnosti, zda pás visel po celou dobu u sloupku či si měl žalobce pás po zastavení položit na levé rameno a opět ho dát zpět ke sloupku.

4. V další žalobní námitce žalobce uvádí, že nebylo dostatečně prokázáno ani odůvodněno zavinění ve vztahu k projednávanému skutku. Žalovaný konstatoval, že přestupek byl zaviněn z nedbalosti, přičemž správní orgán I. stupně neposuzoval, zda z nedbalosti vědomé či nevědomé. Proto žalovaný o konkrétní formě zavinění usoudil sám. Přestože platí zásada jednotnosti řízení, tento postup žalovaného dle žalobce není možný. Žalobce nezpochybňuje právo žalovaného korigovat úvahu správního orgánu I. stupně, ovšem pouze za situace, kdy tento nějakou vlastní úvahu o formě zavinění učinil. Za takové situace měl tedy žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Postupem žalovaného, jenž doplnil rozhodnutí o vlastní úvahu, došlo ke krácení posouzení argumentace žalobce v jednom stupni řízení (konkrétně v odvolání v plné apelaci). Nadto, je žalobce přesvědčen, že žalovaný usoudil o formě zavinění nesprávně. Žalovaný založil svůj závěr o nedbalosti vědomé jen na tom, že žalobce musel vědět, že platí povinnost být připoután bezpečnostním pásem. Sama tato skutečnost však není pro závěr o dané formě zavinění dostatečná. Žalovaný by musel tvrdit a prokázat, že žalobce věděl, že připoután není a zároveň že bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že neporuší či neohrozí zákonem chráněný zájem.
5. Poslední žalobní námitka se vztahuje k nezákonnosti výroku rozhodnutí. Žalobci je kladeno za vinu porušení odkazujících právních norem § 4 písm. b) a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž je žalobce toho názoru, že správní orgány nevymezily, co vlastně žalobce porušil, tj. kterou z povinností § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, a ani nevymezily právní předpis, dle kterého mělo být sedadlo povinně vybaveno bezpečnostním pásem, ač jde o podmínku dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy nedostály povinnosti uvést ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznání náhrady nákladů řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce byl v řízení procesně nečinný, přičemž tvrzení, která uvádí až v žalobě, nemohou způsobit nezákonnost rozhodnutí. Správní orgány nejsou povinny domýšlet všechna možná a hlavně nemožná tvrzení žalobce. K tomuto závěru dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu. K námitce žalobce ohledně neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě rozhodující o odvolání žalovaný zkonstatoval, že žádost o tuto informaci byla formulována obecně. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že za celou dobu pracovního poměru úřední osoby nebyla proti ní vznesena žádná námitka podjatosti, přičemž žalobce ani v žalobě žádnou konkrétní, přezkoumatelnou podjatost úřední osoby nenamítá, což je však dle judikatury podmínkou. K tomu uvádí, že všichni pracovníci žalovaného vyřizující odvolání proti rozhodnutí o přestupku jsou zatíženi stejným nápadem případů, a to pak

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

převážně případů, v nichž vystupují v pozici zmocněnců stále stejné osoby, vyjmenované v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, bod 5. O těchto osobách je obecně známo, že vytvářejí za úplatu obstrukce v řízeních, kdy má žalovaný za to, že u takovýchto zástupců nemohou být komentáře správních orgánů vůči tomuto jejich postupu vnímány, ale ani namítány, jako podjatost.

7. K pochybnostem o dostatečném zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil žádné důkazy, které by skutkový děj popsany ve výpovědích policistů důvěryhodně vyvrátily. Ohledně námitky ve vztahu k odůvodnění zavinění žalovaný poukázal na § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Proto postačuje ve výroku rozhodnutí uvést formu zavinění „z nedbalosti“ a druh nedbalosti konstatovat v odůvodnění popisem jednání. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce nedostatečného vymezení porušení odkazujících právních norem a uvedl, že skutečnost, že vozidlo žalobce je vybaveno bezpečnostní pásem je nesporná a žalobce ji ani nepopíral. Je-li vozidlo žalobce způsobilé provozu na pozemních komunikacích, a je-li vybaveno bezpečnostním pásem, pak je jím povinně vybaveno. Tato nesporná skutečnost se nemusí prokazovat. Ohledně další žalobcem vznesené námitky odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR, OOP Uhlířské Janovice oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ze dne 8. 4. 2018, z něhož se podává, že téhož dne v 10:05 žalobce porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona tím, že řídil osobní motorové vozidlo registrační značky x, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Z přiloženého úředního záznamu sepsaného téhož dne policejním orgánem dále plyne, že žalobce byl předepsaným způsobem zastaven, přičemž si policejní hlídka všimla, že řidič není připoután bezpečnostním pásem, který si v době zastavení žalobce položil na levé rameno a opět ho dal zpět ke sloupku řidiče. Žalobce uvedl, že byl za jízdy připoután, věc odmítl vyřešit na místě v příkazním řízení a rovněž se odmítl na místě písemně vyjádřit.
9. Dne 5. 6. 2019 bylo žalobci do datové schránky doručeno oznámení o zahájení řízení o výše uvedeném přestupku spojené s předvoláním k ústnímu jednání na den 27. 6. 2019. Žalobce ani zmocněnec Ing. J., kterého zastupováním v řízení žalobce pověřil, se k jednání nedostavili, ústní jednání tak proběhlo v jejich nepřítomnosti. Zmocněnec žalobce se omluvil výslovně s tím, že na své účasti při výslechu svědků netrvá. Při ústním jednání bylo zrekapitulováno, v čem je spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku, byl proveden výslech svědků, policistů, pprap. V. M. a pprap. O. Š.. Svědek M. popsal průběh zastavování vozidla žalobce a celkovou dopravní situaci v místě onoho dne a zmínil, že již když zastavoval vozidlo žalobce, povšiml si, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Jelikož svědek se v tu dobu nacházel na středové dělicí čáře, tedy po levé straně žalobcova vozidla, po celou dobu viděl, že žalobce není připoután. Dále popsal následující události shodně jako ve shora uvedeném úředním záznamu. Svědek Š. popsal postup svědka M. při zastavování vozidla žalobce tak, jak jej vyličil tento svědek. Dále uvedl, že i on si všiml, že řidič není připoután, skla nebyla ztmavena a byla dobrá denní viditelnost. Žalobce se ani připoutat nesnažil. Svědek Š. prováděl pouze dechovou zkoušku, se žalobcem nehovořil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Žalobce s přestupkem nesouhlasil, přičemž uvedl, že bezpečnostním pásem připoután byl.

10. V písemném vyjádření žalobce prostřednictvím zmocněnce uvedl, že není pravdou, že by za jízdy nebyl připoután. Namítal značné nesrovnalosti ve výpovědích svědků policistů, především poukazoval na fakt, že v těsné blízkosti před jeho vozidlem jela dodávka a policisté tak nemohli vidět přes přední sklo jeho auta, zda je za jízdy připoután. Policisté vyvozovali, že nebyl připoután, neboť měli vidět, že bezpečnostní pás měl viset po celou dobu podél sloupku. Ani na tento sloupek však nemohli z výše uvedeného důvodu vidět. Žalobce navrhoval, aby k výpovědím svědků nebylo přihlíženo pro jejich nepravdivost a zaujatost svědků.
11. Dne 16. 7. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. V odůvodnění správní orgán I. stupně z hlediska okolností podstatných pro posouzení žaloby uvedl, že naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku má za dostatečně prokázané shromážděnými důkazy. Konstatoval, že výpovědi svědků, zasahujících policistů, se v podstatě shodují a nejsou mezi nimi zásadní rozdíly, které by měly vliv na průběh a hodnocení vnímané události. Svědci nemají žádný osobní vztah ani k věci ani k žalobci a nemají ani jiný osobní zájem na výsledku řízení. Oproti tomu u žalobce, jehož vyjádření nekorespondovalo s výpověďmi svědků, je možné předpokládat osobní zájem na výsledku řízení. Správní orgán I. stupně rovněž připomněl, že žalobce měl možnost sám či prostřednictvím svého zmocněnce se účastnit provádění dokazování výsledkem svědků a se svými pochybnostmi o věrohodnosti či zaujatosti je konfrontovat. Správní orgán I. stupně rovněž vyjádřil, jak hodnotil provedené důkazy ve světle skutečností, které namítal žalobce. K otázce zavinění poukázal na to, že postačí zavinění z nedbalosti, ať již vědomé či nevědomé.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž mj. požádal o sdělení oprávněné úřední osoby žalovaného, která bude o jeho odvolání rozhodovat. Odvolání k výzvě správního orgánu I. stupně žalobce následně doplnil. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K jediné odvolací námitce, v níž žalobce zpochybňoval zjištěný skutkový stav věci, žalovaný předeslal, že se žalobce ani jeho zmocněnec z vlastní vůle provádění dokazování neúčastnili a nevyužili možnost konfrontovat svědky s jím předestřenou skutkovou verzí. Dále vysvětlil, jak hodnotil obsah svědeckých výpovědí, a uvedl, proč shledal žalobcovu procesní obranu v jejich světle nevěrohodnou. Dále doplnil úvahu správního orgánu I. stupně týkající se zavinění, když vysvětlil, z jakých důvodů se v případě žalobce jedná o zavinění z nedbalosti vědomé.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání vyjádřil žalobce již v podané žalobě a žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nesouhlasil, pročez se jeho souhlas presumuje. Soud pak nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Za nepřezkoumatelné považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán I. stupně výslovně nevyjádřil k formě nedbalosti, kterou měl žalobce přestupek spáchat, přičemž ji doplnil sám žalovaný, což je s ohledem na procesní záruku dvojinstančnosti řízení nepřipustné.
16. Spornou otázkou není, že správní orgán I. stupně opomněl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvést, zda nedbalostní zavinění žalobce mělo formu nedbalosti vědomé či nevědomé. V tom lze dát žalobci za pravdu a připustil na to rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud však současně již výše předdeslal, že obě správní rozhodnutí tvoří při soudním přezkumu jeden celek a případnou nepřezkoumatelnost jednoho z nich v otázce zavinění lze kompenzovat druhým. To je případ i nyní souzené věci. Žalovaný správně zjistil, že se správní orgán I. stupně opomněl k otázce formy nedbalostního zavinění vyjádřit a související úvahu učinil sám, přičemž dovodil nedbalost vědomou. Po zásahu žalovaného je tak konečné rozhodnutí ve věci, které nabylo právní moci v této otázce zcela přezkoumatelné. I v řízení o přestupku je přípustné, aby odvolací orgán doplnil k určité dílčí otázce dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, bod 29). V řízení o přestupku je však v této souvislosti třeba brát v úvahu, že se nesmí jednat o rozhodující důkazy o vině, bez nichž by obviněného z přestupku nemohl uznat vinným správní orgán I. stupně. Pravomoc odvolacího orgánu je v tomto směru limitovaná tím, že zjištění, k nimž by dospěl, by posunula skutkový stav tak daleko, že by rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž by bylo odvolání zamítnuto nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno, muselo být vnímáno z hlediska účastníka řízení jako překvapivé, zcela neočekávané (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198).
17. V případě doplnění úvahy žalovaného o formě nedbalostního zavinění však k ničemu takovému nedošlo, neboť již správní orgán I. stupně se otázkou zavinění zabýval a uzavřel, že jde o zavinění nedbalostní. Na této formě zavinění žalovaný nic nezměnil, toliko očekávatelně doplnil úvahu správního orgánu I. stupně o míře nedbalosti. Nic na tom nemění ani to, že se žalovaný přiklonil k závažnější formě nedbalosti vědomé, ani to, že žalobce předem nevyzval, aby se k této skutečnosti vyjádřil. Otázka zavinění sice v řízení o přestupku podléhá dokazování, nicméně pokud žalovaný vycházel toliko z obsahu správního spisu a dokazování nedoplňoval, nebyl povinen žalobce na tuto skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

upozorňovat, zvlášť když se ani nepromítla do provedené změny prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí posoudil výši uloženého správního trestu pokuty a výslovně uvedl, že její výši hodnotil s ohledem na to, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti vědomé. Proti výši pokuty žalobce nic nenamítá. Postup žalovaného byl tedy správný a v souladu s judikaturou správních soudů a námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je tudíž nedůvodná. Soud tak může přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

18. Nejprve se soud vyjádří k související žalobní námitce, že žalovaný posoudil otázku zavinění žalobce chybně. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je řidič povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Již jen z evidenční karty řidiče je patrné, že žalobce je pravidelným a zkušeným řidičem, tudíž ani soudu nevznikají žádné pochybnosti o tom, že ví o povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Ostatně povinnost být připoután bezpečnostním pásem je bez ohledu na to, zda žalobci fungovala či nefungovala akustická signalizace nezapnutého pásu, takovým druhem povinnosti, u níž lze jen těžko uvěřit tomu, aby řidič nevěděl, zda je či není připoután. Lze si představit situace, kdy řidič ve stavu snížené přičetnosti, kterou si způsobí například požitím návykové látky, by nemusel o tom, zda je či není připoután vědět. Ovšem nic takového žalobce netvrdí a nic takového ani nebylo zjištěno. Pokud nadto žalobce při zastavení vozidla na dotaz policisty odvětil, že připoután byl, což tvrdil i v průběhu celého řízení o přestupku, je zjevné, že si povinnosti být připoután bezpečnostním pásem vědom byl. I soud je proto toho názoru, že žalobce jednal ve vědomé nedbalosti, neboť věděl, že je jeho povinností být za jízdy připoután bezpečnostním pásem a že tuto povinnost porušuje, avšak spoléhal na to, že nedojde k odhalení jejího porušení. Ani tato dílčí žalobní námitka není důvodná.
19. Soud se dále zabýval žalobní námitkou týkající se neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě, která bude rozhodovat o odvolání žalobce.
20. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu „[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.“
21. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
22. Skutečnost, že žalobce o informaci o oprávněné úřední osobě vznesl, plyne ze správního spisu. Žalovaný nepochybně, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí o tom, jaká úřední osoba bude oprávněná k vyhotovení rozhodnutí, neinformoval. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Otázkou zůstává, zda v tomto konkrétním případě šlo o takovou procesní vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. totiž stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí tedy *a contrario*, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nebudou a nemají být rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39).

23. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud aproboval postup, kdy se žalobce dozví jméno oprávněné úřední osoby až z napadeného rozhodnutí a je mu tak umožněno, aby následně námitku uplatnit v žalobě, což také žalobce v tomto případě učinil. Pouze pokud by taková námitka podjatosti (nikoli žalobní námitka, že žalobci nebylo sděleno jméno oprávněné úřední osoby) byla soudem shledána jako důvodná, bylo by na místě napadené rozhodnutí zrušit. K možnostem správního soudu posoudit takto dosud nevypořádanou námitku podjatosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, v němž uvedl, že *„[s]oud je naopak oprávněn při přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé zcela autonomně posoudit soulad rozhodování o námitce podjatosti s procesními předpisy a shledá-li jejich podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, je povinen z toho vyvodit důsledky v podobě zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“* Tento závěr lze ve spojení s dalšími zde citovanými závěry Nejvyššího správního soudu vztáhnout dle názoru zdejšího soudu i na nyní souzenou věc přesto, že ve věci z níž tento závěr vzešel, bylo o námitce podjatosti již příslušnými úředními osobami rozhodováno. Správní soud je v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé totiž povinen k uplatněné žalobní námitce podjatosti tuto zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 42).
24. Ze shora uvedené judikatury tedy vyplývá, že žalobní námitka neinformování o oprávněné úřední osobě je nedůvodná nejen tehdy, pokud žalobce v žalobě žádné konkrétní důvody podjatosti neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, 1 As 338/2018-34, body 17 a 18), ale i tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že žalobcem uplatněné důvody podjatost oprávněné úřední osoby založit nemohly, protože tato procesní vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podjatost úřední osoby spatřuje žalobce jednak v tom, že postupovala v rozporu s právními předpisy a fakticky žalobce zbavila možnosti námitku podjatosti vznést a jednak v tom, že má negativní vztah ke zmocněnci žalobce, který tím, že vystupuje ve správních řízeních často, jí přidělová práci. Souběžně s tím žalobce tvrdí, že úřední osoba na zmocněnce žalobce útočí i ve svých rozhodnutích a obviňuje jej nepravdivě z procesních obstrukcí, přičemž příkladem může být tato věc. Soud předesílá, že prakticky shodně byla námitka podjatosti vymezena vůči jiné oprávněné úřední osobě žalovaného za podobné procesní situace ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 44 A 99/2019, kde vystupoval stejný advokát. Soud nemá žádný důvod odchytil se při posouzení této žalobní námítky od tam uvedených závěrů.
25. V rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, Nejvyšší správní soud při posuzování jiné situace uvedl a zobecnil, že *„[p]ochybení úřední osoby při aplikaci práva může být jen zřídka, a to zpravidla teprve v kombinaci s dalšími okolnostmi, bráno jako projev skutečné zaujatosti rozhodující osoby.“* S tímto závěrem zdejší soud plně souzní, protože samotná

skutečnost, že žalobce nebyl informován o oprávněné úřední osobě, nezakládá důvod se domnívat, že by vůči žalobci, resp. jeho zmocněnci byla konkrétní úřední osoba či jiná úřední osoba, která způsobila, že žalobce informován nebyl, zaujatá. Soud zde nevidí žádné přistoupivší okolnosti, které by svědčily o tom, že šlo o jednání záměrné, směřující k tomu, aby žalobce nemohl námitku podjatosti vznést. Ostatně by to ani nemohl být způsob účinný, neboť žalobce, resp. jeho zmocněnec mohl kdykoli nahlédnout do správního spisu, v němž je jméno oprávněné úřední osoby žalovaného uvedeno.

26. Ani skutečnost, že podle tvrzení žalobce jí jeho zmocněnec přidělová práci, neboť je v řízení úspěšný, nemůže vyloučení úřední osoby z rozhodování žalobcovy věci způsobit. V § 14 odst. 1 správního řádu je vyjádřen požadavek, aby poměr oprávněné úřední osoby byl takový, že lze důvodně předpokládat, že má zájem na výsledku řízení. Žalobce však netvrdí, že úřední osoba měla či má nějaký konkrétní zájem na výsledku řízení o přestupku žalobce. Tvrzení, že úřední osobě zmocněnec žalobce přidělová práci, je pouze spekulací žalobce, která se neopírá o žádné skutečnosti, které by mohly založit alespoň důvodný předpoklad. Zmocněnec žalobce totiž objektivně ani nemůže ovlivnit, kolik případů bude úřední osoba řešit, či jaké pracovní úsilí při tom bude vyvíjet, neboť o tom rozhoduje, resp. to posuzuje její nadřízený, nikoli zmocněnec žalobce. Totéž platí o tvrzení, že úřední osoba v jiných rozhodnutích zmocněnce žalobce nepravdivě obviňuje z obstrukčních praktik. Jednak je třeba poznamenat, že žalobce tuto námitku vznesl ve zcela obecné rovině, aniž by uvedl jediný konkrétní případ (s výjimkou nyní souzené věci), aby soudu dal alespoň možnost tuto námitku věcně posoudit. Proto soud ve stejné obecné rovině uvádí, že ani způsob, jakým úřední osoba rozhoduje, sám o sobě nezakládá důvod pro vyloučení takové osoby z rozhodování.
27. Pro úplnost soud dodává, že v rozsudku ve věci sp. zn. 4 As 205/2017 citovaném v této souvislosti žalobcem Nejvyšší správní soud posuzoval kasační stížnost žalovaného za situace, kdy krajský soud shledal námitku neinformování o oprávněné úřední osobě důvodnou. Soud se však nedomnívá, že posoudil-li obdobnou žalobní námitku za sice obdobných, nicméně jedinečných skutkových okolností jinak, odchýlil se tím od ustálené judikatury. Soud vzal totiž v úvahu i další a časově pozdější shora citované závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřené v jiných rozsudcích, které právě takový náhled na posouzení předmětné žalobní námítky připouštějí. Je rovněž třeba poznamenat, že byť ve srovnávaném rozsudku sp. zn. 2 As 322/2016 Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stěžovatelka žádné důvody podjatosti úřední osoby ani v žalobě neuvedla, současně připustil, že uvedla-li by je, bylo by na místě, aby je soud věcně posoudil, nikoli aby žalobě automaticky vyhověl. Soud proto uzavírá, že nekonkrétní či s podstatou institutu podjatosti se míjející výhrady žalobce vůči úřední osobě soud nepovažuje za relevantní pro to, aby přisvědčil pochybám o její nepodjatosti. Proto ani procesní vada, tkvící v tom, že žalobce nebyl o jménu oprávněné úřední osoby informován, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a nepředstavuje důvod pro jeho zrušení. Žalobní námitka není důvodná.
28. Dále žalobce namítal, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, že nebyly vyvráceny pochybnosti o skutkovém stavu a odvolací námitky nebyly dostatečně věrohodně vyvráceny. Soud nejprve ověřil, zda se žalovaný v dostatečném a přezkoumatelném rozsahu zabýval touto jedinou odvolací námitkou žalobce, v níž zjištěný skutkový stav zpochybňoval. Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se odvolací námitkou v potřebném rozsahu zabýval, vysvětlil, z jakých podkladů vycházel, objasnil, co má za prokázáno ze svědeckých výpovědí členů policejní hlídky a jak

obsah jejich výpovědi hodnotil v souvislosti s námitkami vznesenými žalobcem. Žalobci nelze přisvědčit v dílčí části žalobní námitky, že se žalovaný jeho odvolacím důvodem nedostatečně zabýval či že by jeho závěry nebyly přezkoumatelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či z recentní judikatury ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20, bod 10 a ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019-37, bod 25). Že jsou závěry žalovaného srozumitelné a obsažné vyplývá nepřímo i z toho, že s nimi žalobce obsáhle polemizuje.

29. Při věcném posouzení této žalobní námitky vyšel soud ze skutečnosti, že žalobce ani jím zvolený zmocněnec se provádění dokazování výsledkem zasahujících policistů jako svědků neúčastnili, ač o jeho provádění byli řádně vyrozuměni. To jistě neznamená, že by v takovém případě byl žalobce zbaven možnost namítat na svou obhajobu cokoliv a případně též upozorňovat na rozpory ve výpovědích, či nezohlednění dalších skutečností, které v řízení vyšly najevo. V nyní souzené věci představovaly obsahy výpovědí zasahujících policistů klíčový zdroj poznání správních orgánů o skutkovém stavu. Z jiných důkazů ani nebylo možné vycházet, neboť sepsaný úřední záznam byl toliko prvotní informací o tom, že zde existuje podezření ze spáchání přestupku žalobcem a žalobce sám popíral, že by za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. V takové procesní situaci tedy bylo úkolem správních orgánů posoudit, zda výpovědi obou policistů jsou ve vzájemném logickém souladu a zda skutečnosti v nich uváděné jsou věrohodné z hlediska míry pravděpodobnosti, že se takto věci sebehly a že v těchto skutečnostech není nic, co by zavadalo důvod k pochybnostem. Pokud se žalobce ani jeho zmocněnec provádění dokazování neúčastnili, může nyní žalobce účinně zpochybňovat pouze ty skutečnosti, které by uvedeným požadavkům odporovaly. Nemůže však již účinně namítat, že se věci mohly udát rovněž jinak, resp. že policisté nemohli do žalobcova vozidla vidět, že tomu bránilo jiné vozidlo, či z čeho policisté dovodili, že bezpečnostní pás není zapnutý, dále co měl žalobce ten den na sobě a další podobné námitky, které žalobce do žaloby snesl.
30. Pokud tímto směrem žalobce hodlal vést svou procesní obrannou strategii, měl se účastnit dokazování se svými doplňujícími dotazy a z nich pramenícími pochybnostmi konfrontovat svědky v rámci jejich výsledku. Neučinil-li tak, pak oba svědci vypovídali o rozhodných skutečnostech podle toho, jak je vnímali a co jim přišlo důležité, případně odpověděli na doplňující otázky správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinni dokazování doplňovat a znovu výslech svědků provádět, nýbrž bylo zcela dostačující, pokud vznesené námitky žalobce vypořádaly na základě poznatků o skutkovém stavu, které získaly ze svědeckých výpovědí. Ani soud na obsahu svědeckých výpovědích neshledal nic nepravděpodobného, nevěrohodného či nelogického. Naopak se jeví jako velmi pravděpodobné, že policisté mohli pohledem do vozidla žalobce při jeho zastavování vidět, zda je či není za jízdy připoután, a to až do okamžiku zastavení vozidla. Ani skutečnost, že jeden ze zasahujících policistů se situoval na střední dělicí čáru vozovky, není nijak neobvyklá, neboť to objasnil tím, že hodlal žalobci zabránit v nedovolaném předjíždění. Z tohoto místa pak mohl pohodlně spatřit, zda žalobce je či není připoután bezpečnostním pásem. Svědecké výpovědi proto dle názoru soudu žádnými nelogičnostmi ani jinými vadami, které by snižovaly jejich věrohodnost, netrpí a jsou dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V souzené věci nevyvstaly ani žádné pochybnosti o nestrannosti a nezájatosti policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019-36, bod 31, či ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 As 287/2018-38, bod 23).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

31. Soud připouští, že žalobce některé výhrady ke skutkovému ději vznesl již v podaném odvolání. Nicméně ani za této situace nebylo povinností žalovaného provést opakovaný výslech svědků za účelem ověření skutečností namítaných žalobcem. Je třeba trvat na tom, že není povinností správních orgánů domýšlet všechny myslitelné scénáře možných budoucích námitek obviněných z přestupku a dotazovat se při výslechu svědků na různé varianty skutkového děje, které také mohly nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, bod 24, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 47). Právě za účelem umožnění obviněnému z přestupku účastnit se provádění dokazování, což v případě výslechu svědků znamená rovněž možnost klást svědkům doplňující otázky a konfrontovat je s určitými skutečnostmi, které jsou známy jen osobě obviněného z přestupku, je o tomto procesním úkonu předem vyrozumíván. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, „[u]platňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu.“ Tento závěr Nejvyšší správní soud sice vyslovil ve vztahu k povinnosti správních orgánů pomáhat účastníkům odstraňovat nedostatky podání za situace, kdy by na takové poučení beztak nebylo reflektováno, nicméně obdobně jej lze vztáhnout i na nyní posuzovanou procesní situaci.
32. Ani informace o tom, že je na určitý den nařazeno ústní jednání a že při něm bude prováděno dokazování výsledkem konkrétních osob, není jen jakýmsi rituálem, který bylo nutné absolvovat před tím, než bude rozhodnuto o vině žalobce za přestupek. Tento procesní úkon má zcela jasný smysl a obsah. Žalobci jím bylo dáno na srozuměnou, že o otázkách jím spáchaného přestupku bude prováděn výslech zasahujících policistů a při tomto úkonu bude mít jedinou příležitost rovněž klást svědkům doplňující otázky. Pokud to nebylo zřejmé žalobci, pak soud nepochybuje, že to bylo velice dobře známo zvolenému zmocněnci, který ve věcech dopravních přestupků zastupuje obviněné opakovaně, což je soudu známo z jeho úřední činnosti, proč se v problematice jistě dobře orientuje. Pokud i za této situace zmocněnec žalobce výslovně sdělil, že na své osobní účasti při výslechu svědků netrvá a z jednání se omluvil, nelze klást k tíži správním orgánům, že výpověď policistů nezahrnovala i odpovědi na otázky, které žalobce namítal jednak v odvolání a jednak, které nyní namítá v žalobě. Žalovaný by musel zajistit opakovaný výslech policistů pouze za situace, kdy by na základě odvolání žalobce vyvstaly takové pochybnosti o skutkovém stavu, že by je nebylo možné odstranit jinak, než opakovaným výslechem. Tak tomu však dle soudu v nyní posuzované věci nebylo, jak výše soud podrobně objasnil a žalobní námitka tak není důvodná.
33. Poslední námitku žalobce vznesl k nezákonnosti výroku rozhodnutí neobsahujícího všechna ustanovení, která ve svém souhrnu tvoří skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Žalobce v podstatě namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, zda vozidlo žalobce muselo být bezpečnostním pásem vybaveno, resp. z kterého právního předpisu tato povinnost vyplývá. V souzené věci však nevyvstaly pochybnosti ani o tom, jestli vozidlo žalobce bezpečnostním pásem být vybaveno nemuselo a už vůbec ne o tom, že jím vybaveno nebylo. K naplnění skutkové podstaty přestupku zcela postačí zjištění, že vozidlo žalobce bezpečnostním pásem vybaveno bylo, přičemž tuto skutečnost žalobce spornou nečiní. Jinými slovy, je-li vozidlo bezpečnostním pásem vybaveno, pak je povinností řidiče, aby jím byl připoután. Správní orgány za takové situace nejsou povinny

zjišťovat, zda jím vybaveno být musí či nikoli. Odkaz na zvláštní právní předpis v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu má význam jiný. Jelikož v minulosti se požadavky na bezpečnost motorových vozidel měnily a technické požadavky na jejich vybavení nebyly shodné, bylo nutné tuto skutečnost reflektovat i pokud jde o povinnost být připoután bezpečnostním pásem. Pokud je tedy například stále legálně v provozu motorové vozidlo, které v době své výroby nemuselo být na některých sedadlech vybaveno bezpečnostním pásem, pak se povinnost být jím připoután na osoby na těchto sedadlech sedící nevztahuje. Pouze v případě, že by správní orgány s tímto závěrem v konkrétní věci nesouhlasily, musely by prokázat s odkazem na příslušný právní předpis, že motorové vozidlo mělo být bezpečnostními pásy s ohledem na rok výroby vozidla vybaveno. To však není nyní posuzovaný případ, kdy o tom, že vozidlo žalobce je na místě řidiče bezpečnostním pásem vybaveno, žádné pochybnosti nevystaly.

34. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměruje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (výrok II). Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který naopak ve věci úspěch měl, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady přesahující běžné administrativní výdaje nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. 5. 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.